

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Zjedinjena Slovenija.

Avstro-ogrska država je razdeljena v dve državni polovici, v avstrijsko in ogrsko. Vsaka državna polovica ima svojo ustavo. Z besedo ustava imenujemo vsa tista cesarska pisma in vse tiste državne osnovne postavbe, ki nam povejo, kako je postavodajalna oblast razširjena med cesarjem in med ljudstvom. Razdelitev naše države se je izvršila leta 1867 pod ministrom Beustom in sicer zaradi tega, da bi v Avstriji mogli vladati Nemci nad Slovani, na Ogerskem pa Madžari. Ako bi ostala država nerazdeljena, bili bi Slovani nepremagljivi, za to pa se je morala država deliti. Obema državnima polovicama pa je še ostalo skupno: oseba vladarjeva, skupna vojska in vojna mornarica ter politično in kupčijsko zastopstvo nasproti drugim vnanjim državam. Vse kar se imamo skupnega, razven osebe vladarjeve, pa hočejo sedaj Ogri odpraviti. In tudi Nemci v Avstriji se ogerskim zahtevam ne upirajo močno. Mi stojimo torej pred spremembo sedanje ustave.

Slovenci moramo stati na straži za svojo domovino. Ako se ustava spremeni, mora se ta sprememba izvršiti tako, da bo vsem narodom v korist. In nam Slovincem bo le taka sprememba v korist,

ki bo nas vse Slovane zjedini v jedno skupno celoto. Mi Slovenci zahtevamo, ako se ustanova spremeni, ustvaritev Zjedinjene Slovenije.

V pre mnogih kronovinah smo Slovenci nasproti drugim narodnostim v manjšini. Tako na Štajerskem in Koroškem nasproti Nemcem. In nemška večina zatira naš slovenski jezik, zanemarija slovenske kraje ter zapostavlja v vseh javnih službah slovenske osebe. Vsled tega se moramo vedno in vedno bojevati Slovenci za svoj obstanek! Kako lepo bi bilo, če bi v naše dežele zasijalo enkrat solnce svetega mira! Kako lepo bi bilo v naši prekrasni domovini, ako bi se nam ne trebalo več braniti proti nemški pohlepnosti. Slovenski narod bi se lahko prosto razvijal, lahko bi delal samo za svoj prosvetni in gospodarski napredek! To pa se more zgoditi le, ako smo Slovenci sami med seboj, ako nam dajo združeno Slovenijo.

Ne spimo, kajti v naši državi se pripravljajo veliki preobrati!

Vojaški novinci.

Letos ni treba k vojakom! Vsak za vojaka odbran mladenič lahko ostane doma, če hoče, nihče ga ne bo pozval,

da odide v vojašnico, služ t cesarja. Kako je to prišlo?

Na Ogerskem delajo pristaši znanega prekucuha iz l. 1848 Lajoša Košuta v državnem zboru obstrukcijo. Oni hočejo imeti, da se ogerskim vojakom v madžarskem jeziku poveljuje in ne v nemškem. Ker pa jim tega nočejo dovoliti, ne pripuste v državnem zboru nobenega dela, in za letos vsled te obstrukcije še ogerski državni zbor ni mogel dovoliti, da se smejo nabirati novi vojaki. V avstrijskem državnem zboru pa se je sklenilo, da naše novince smejo le takrat pozvati k vojakom, če se to zgodi tudi na Ogerskem. Ker pa se to ni zgodilo, za to tudi avstrijskim novincem ni treba v vojašnice.

Pač pa je izdala vojaška oblast poziv na vse vojake, naj se prostovoljno javijo za službo. Kaj naj storijo sedaj naši slovenski mladeniči, ki so bili letos pri naboru potrjeni za vojake?

Za nje same je dobro, ako se javijo, da hočejo nastopiti službo. Služiti itak morajo, in če prej začnejo, so pač prej gotovi. Bati se pa je tudi, da bodo pri vojakihi one jzili, ki bodo pozneje prišli služiti.

Dobro bo tudi za one, ki bi letos že doslužili vojaško dolžnost. Sicer morajo ti ostati do novega leta v službi, ako novinci

Tisti čas...

Tisti čas, ko je še Gospod Bog hodil po svetu, je vsakdo prej vedel, kedaj umre. A ljudje so zlorabili to dobroto, zato jim jo je Bog odvzel. To pa se zgodilo tako-le:

V neki vasi je živel premožen kmet. Lepo posestvo je imel, veliko travnikov, njive vse v ravnini, pri hiši pa je imel tudi lep, obširen vrt in v njem polno žlahtnih dreves. Vse polno sadja je imel, kadar je obrodilo. Plota ni bilo. A nekateri ljudje so bili že takrat hudobni ter so kmetu pokradli vse sadje. Konečno je to vjezilo kmeta. »Moram napraviti plot!« si je mislil.

Bilo je zgodaj neko jutro, solnce je že vzplavalo na nebeski obok, ko je šel kmet na vrt delat plot. Za njegovim škednjem je rastlo vse polno velikih kropiv, iz teh je hotel zaplotiti vrt. In s tako vnemo je delal koprivnati plot, da se ni zapazil sivolasega starčka, naslanjajočega se na palico, ko se je približal njemu.

»Srečo dobro!« je pozdravil ljubeznivi starček.

»Bog daj!« je odgovoril kmet ter delal dalje.

Starček se je ustavil, gledal, kaj kmet počenja, konečno pa je izpregovoril:

»Oče, čemu delate koprivnati plot? Takšen ne bo ostal dolgo! Pripiha veter in ga polomi, nastane ploha ter ga odnese, mraz ga sežge, — oče, ne delate prav!«

»Delam že prav, ljubi starček!« je dejal kmet ter se znovič lotil dela. Na tihem pa se je zadovoljno smejal.

»Oče, tak plot ne bo vam varoval vrta, še eno leto ne!«

»To pa je itak dosti, eno leto, kajti v enem letu me bodo odnesli iz te hiše ter pokrili s hladno zemljico. Za mene je torej dovolj, če plot ostane le eno leto — in potem je — naj je, kakor se Bogu zljubi.«

Starček ni izpregovoril več; naslanjajoč se na palico je odišel. A to ni bil navadni starček, temveč sam Gospod Bog. V taki podobi je hodil le zato po svetu, da ga ljudje ne spoznajo ter mu potemtakem pripovedujejo vse odkritosrčno.

Gospod Bog pa je potoma premišljal: Ko bi kmet ne znal, da v letu umrje, potem bi gotovo napravil trdnjši plot,

ki bi hasnil še vnukom. Zdaj pa, ko vé, da kmalu umrje, dela le slab plot! In tako je z vsemi drugimi ljudmi. Dokler bodo vedeli, kedaj umrjejo, bodo vselej slabo popravljali svoje hiše ter slabo obdelovali svoje njive.

In Gospod Bog je v tistem trenutku odvzel ljudem dobroto, da znajo, kedaj bodo umrli, in mi sedaj ne vemo več, kedaj pride smrt po pas. Vsakdo misli, da bo dolgo živel ter užival trud svojih rok, zato tudi nareja vsak vse dobro, da mu dolgo hasne. (Po češki narodni pravljici.)

Gorske slike.

Kako je Kapišer streljal zajca.

Na tistem žalostnem potu je bilo, ki vodi človeka prvič v svet. Visoko leteče misli ga navdajajo, srce, katero ostane vedno človeško, to čuti vendar — drugače. Od doma, v svet! Kako si človek vse to slika drugače, kako je res. A srce ostane še vedno pristno, ne nagiba se za računajočim razumom, ki sili dalje za učenostjo, za uspehi. Ali bi ne bilo bolje poslušati srca?

ne pridejo. Opuščenih bo le toliko tretjeletnikov, kolikor novincev pride.

S političnih ozirih pa je dobro, ako se naši novinci ne javijo za službo. Zakaj bi mi Slovani morali pomagati državi tamkaj iz zagate, kjer so to Ogri zakrivili. Vlada je nam Slovanom vedno nenaklonjena, vedno nas zatira, naših pravic nam noče dati, zakaj bi ji torej mi izkazovali sedaj v zadregi ljubezni, katere ni vredna in katere si ni zaslužila.

Ne prigovarjamo našim mladeničem, naj gredo ali naj ne gredo v službo! Sami se naj odločijo! Vsaki mladenič živi v posebnih razmerah, katere so nam neznane, in katere mu takorekoč že nerekujejo ta ali oni sklep. Mi smo povedali razloge, ki govore za službo in ki govore proti službi, mladeniči jih naj poučujejo ter potem store svoj sklep!

Dogodki na Balkanu.

Že v zadnjem listu smo omenili, da je nasprotje slovansko-krščanskega in turškega prebivalstva v Makedoniji zopet prikipelo do vrhunca. Turki plenijo krščanskim prebivalcem imetje, jim užigajo hiše, oskrunjuje žene in hčere, morijo može in sinove. Makedonski kristjani so spremenili sedaj način svojega vojevanja. Prej so se zbirali ustaši le v majhnih četah, sedaj nastopajo v velikem številu ter napadajo turške vojaške čete. Seveda se Turki za te napade nad kristjani, ki ostanejo na svojih domovanjih, grozno mašujejo. Vse grozovitosti, ki si jih more hudoben človek izmisliti, si morajo dati dopasti brez brambe, brez pomoči.

Makedonski ustaši so izdali nov razglas na vse slovansko-krščanske prebivalce po Makedoniji in Stari Srbiji. Razglas slove: »Bratje kristjani! Petindvajset let je že minilo, odkar je Evropa zaukazala Turčiji, da mora priznati naša prava. Oglejte se okoli in videli bodele le obup in bedo. Vaše hiše so v plamenih, vaši bratje so poklani, zaprti v ječah, ali pobegli; vaše žene so izročene zasramovanju turških tolpe in morda jutri podležete tudi vi kakor žrtve turškega barbarizma. Kmeti, razvili smo zastavo ustaje, na kateri je

zapisano geslo: Svoboda ali smrt! Nadejamo se, da bo to zadnjikrat in ta naš poziv slednji. Mi zmagamo in Evropa, če ni zgubila že zadnje sledi krščanskega čuta, ne dovoli, da se Balkan pokrije z jezeri krvi in da postane grob našega naroda. Sledite nam v tej zadnji uri v sveti boj, vaš obstanek je zagotovljen, naši bratje bodo branili vaše žene. Priidite: pričakujemo vas!«. Vesti iz Belegrada zatrjujejo, da je ta razglas dosegel svoj uspeh in da v okrajih Bitolj, Solun in Drinopolje cele trume kmetov prehajajo k ustašem, ki so dobro oboroženi, imajo mnogo denarja, dinamita in — kar je najvažnejše — da imajo tudi mnogo poguma.

Ljudstvo v Bolgariji je ustašem v Makedoniji zelo naklonjeno in jih podpira na vse mogoče načine. Da bi vlada ne zadrževala gibanje za Makedonce, cela Bolgarija bi že zagrabila za orožje ter pohitela zatiranim na pomoč. Teda tudi vlada se bo nazadnje morala udati, in turško-bolgarska vojska je skoraj neizogibna. Bolgarsko vojaštvo je uzorno. Vsi vojaki od generalov do prostaka so pripravljeni se bojevati do skrajnosti za svobodo dežele bolgarske in svobodo zatiranih bratov po Makedoniji. Ako bo torej turška napovedala vojsko, vzdignili se bodo Bolgari vsi kot eden mož. Vojska s Turčijo, to bi bila na Bolgarskem danes prava ljudska vojska.

Da Turčija že tudi misli na vojsko z Bolgarijo, dokazuje dejstvo, da prav pridno mobilizira vojaštvo ter je pošilja na bolgarsko mejo. Da pride skoro do vojske, o tem so prepričani tudi v Srbiji in v Črnogori in sta se v tem smislu izrekla tudi srbski kralj in črnogorski knez. Kakor hitro pa pride do vojske med Turčijo in Bolgarijo, je gotovo, da tudi Srbija in Črnagora ne bodeta držali križem rok.

Novi papež Pij X. se močno zanima za zatirane Slované v Makedoniji, in iz Rima se poroča, da je zahteval od apostolskih vikarijev v Sofiji in Carigradu natančnih poročil o makedonskih dogodkih in vzroke tega gibanja. Papež Pij X. je voljan posredovati v korist krščanskih narodov zatiranih dežel. Čaka le še na

ugodno priliko; to pa bi se najbrže zgodilo, ko bi makedonski odbor res naprosil papeža za posredovanje.

Rusija bi rada pomagala svojim slovanskim bratom v Makedoniji, toda kakor hitro bi se ganila, bile bi vse evropske vlade proti njej. Zato potuje sedaj predsednik moskovskega slovanskega dobrodelnega društva, Spiridinovič, po Balkanu ter pravi Slovanom, da nimajo v sedanjih razmerah od Rusov ničesar pričakovati. Po njegovem mnenju naj se balkanski Slovani združijo sami med seboj, posebno Srbi in Bolgari ter se dogovore o delitvi Makedonije. Bilo bi menda to res najboljšje, kajti sicer se je bati, da dobijo ureditev Makedonije države v roke, ki so Slovanom le sovražne.

Črtice o socijalnem vprašanju.

(Piše Al. Kokelj.)

XVII. Krščansko-socijalni gospodarski program.

Liberalci nimajo gospodarskega programa, imajo ga le socijalni demokratje in krščanski socijalci. Socijalno-demokratski program bi se dal izvesti le s surovo silo, tako, da bi se razrušil sedanji družabni red. Krščansko-socijalni program se bi pa izvedel prav lahko in mirno. Kaj zahtevamo krščanski socijalci?

Krščanski socijalci smo prijatelji delavskih stanov in načelni nasprotniki kapitalizma. Vsled tega zahtevamo, da se zasebnikom prepove kovanje in izdavanje denarja. Železnice in parobrodne družbe naj se vse podržavijo. Zasebne zavarovalnice vseh vrst naj se prepovedo in dovolijo samo take, katere bi upravljala država, dežela in zadruga. Carina na pridelke tujih dežel naj se določi tako, da se bodo varovale koristi kmetov in malih obrtnikov. Delniške družbe, katerih delnice se ne glase na lastnikovo ime, se naj prepovedo. Veliki obrt se mora zakonito organizovati in omejiti vsaka družbi nevarna konkurenca. Denarnim mogotcem naj se naloži stopnjujoči davek do devet desetih njihovih čistih dohodkov.

Za obrtnike zahtevamo samostojne zadruga, obrtne zbornice in sodišča. Te

Takrat je torej bilo.

Kislo sem se držal, a misel na to, da postanem kedaj učen gospod, me je vendar krepko podpirala. Pa sva šla z očetom mimo Kopsiševe hiše in začel mi je praviti, kako je Kopsišer lovil zajca.

«Veš», dejal je, «Kopsišer so je vedno štel k dobrim lovčcem, četudi ni ustrelil nikoli nič. Pa je bil enkrat napovedan lov na njegovem posestvu, katero je obsegalo precejšnje število njiv in velik kos gozda. Med povabljenimi je bil tudi neki študent, ki se je vedno rad šalil s Kopsiševe jago.»

Pa reče ta študent zvečer prej zbranim lovčcem:

«Veste kaj. Jaz naredim za jutri prav fino šalo, le izdati me ne smete.»

«O ne, o ne», dé lovška družba, «si že brez skrbi.»

In res je skuhal prav gorko.

Drugi dan je bil lov, in Kopsišeja so postavili v strugo med dva hriba, češ, tu gori proti vrhu mora biti kak zajec.

Ostal je sam. Nabasal je puško, pa mislil na to in ono. Pasje lajanje se je že slišalo in hajdi: puško v roke pa pozor!

Leze počasi proti vrhu — pa glej sreče — lep, debel zajec se pase tam gori ob grmovju.

Puf, in srel je že letel pod zajčja rebra; zajec se je zganil, a ostal.

Puf, v drugič, zopet nič.

«Glej spaka, kaj pa je, da ne pade», pravi Kopsišer, pa nabije puško na novo.

Puf, puf — oba strela zapored, a zajec je le ostal na mestu.

«Huj, pa je hudič, ali kaj», rohni Kopsišer. Tam okolu pa je bilo vse polno drugih lovčev, ki so se komaj vzdrževali smeha. Kopsišer jih seveda ni opazil.

Pa nabije zopet puško in gre malo bližje.

«Če si zver in ne sam hudič moraš pasti», zagodrnja ter spusti zopet oba strela v zajca.

Zopet nič.

«Da bi te vrag, to pa ni prevenska žival. Ali je sam hudič, ali je pa prikazen. Huj, ti vrag, da sem ravno jaz naletel na to.»

Pa gre bližje, pa strelja zopet. Vedno nič.

Gre oprezno še bližje — kaj vidi? — vso prestreljeno zajčjo kožo, ki je bila napolnjena z volno in obešena na žico za grm.

Glasen smeh po grmovju — Kopsišer se je zavedel.

Razjarjen je zagrabil puško in le s težavo so mu ušli lovski tovariši, tako je bil divji od jeze. Posebno tistega »skrica« bi bil rad dobil, kakor so pravili.

Od takrat baje ni hodil več na lov in tudi zajčje pečenke ni mogel trpeti, če ni bila posebno dobro pripravljena.

Oče je končal in jaz sem pozabil na dom in na vse. Celo veliko bodočnost, katero sem si bil naslikal, je pregnala za trenotek — zajčja historija.

Tako je pač človek. Gorski.

Nesporazumljenje. Zdravnik: «No, kako pa se danes počuti vaš mož?» — Žena: «Malo bolje mu je že, gospod doktor!» — Zdravnik: «Pijavke so mu gotovo dobro storile?» — Žena: «O, gospod, to je šlo trdo, preden je te dol potlačil. Samo edno je požrl živo, onih pet pa sem mu morala spečiti.»

zadruga bi bile podobne nekdanjim cehom, seveda prikrojene novim razmeram. Skupno bi kupovale potrebščine za obrtnike ter prodajale izdelke v posebnih skladiščih; skrbale bi za izdelovanje poštenih izdelkov. Nadzorovale bi razmerje med mojstri, pomočniki in vajenci ter skrbale za njihovo versko-nravno vzgojo. V ta namen naj bi se snovala katoliška društva rokodelskih pomočnikov, zabavna mladeniška društva, društva mojstrov i. t. d. Zadruga naj bi skrbale za potujoče pomočnike v npravnem in gmotnem oziru. Ustanavljale in nadzorovale bi obrtne strokovne šole ter dajale spričevala usposobljenosti. Dokaz usposobljenosti bi moral imeti vsak mojster, tudi konfekcionarji. Obrtne zbornice naj bi se potegovala za koristi malih obrtnikov in razsodišča naj bi razsojevala prepire med njimi. Splošno zahtevamo, da država prav posebno podpira mali obrt nasproti veliki industriji ter da skuša polagoma odpraviti vse ovire, ki zadržujejo njegov razvoj.

Za delavce po tovarnah in rudokopih zahtevamo, da jih država varuje vsakega izkoriščenja ter da se jim daje pravična plača. Od čistega dobička pri podjetjih se mora dati gotov del delavcem kot je že v navadi po nekodi v Ameriki. Naj se uvede podobno obvezno zavarovanje delavcev kot je na Nemškem in sicer za bolezen, proti nezgodam ter za slučaj onemoglosti in starosti. Otročje delo po tovarnah naj se odpravi, ponočno delo naj se omeji in ženskam popolnoma prepove. Upelje naj se obvezni nedeljski počitek, da delavci morejo izpolnovati svoje krščanske dolžnosti. Delavni čas naj bo razmeram primeren; pri najtežjih in zdravju škodljivih delih naj ne presega osem ur. Delavci naj snujejo strokovna in vzajemno podpirna društva, dokler se ne uvede obvezno zavarovanje. V mestih naj se uvedejo občinske posredovalnice za delo ter naj se skrbi za zdrava delavska stanovanja.

Za kmečki stan zahtevamo krščanski socialci to-le: 1. Zasebnikom se naj prepove nakopičevanje kmečkih zemljišč v velika posestva. Veleposestnik ogradí kupljeni prostor magari za divjo zverino, kjer bi se lahko živilo več družin. Prejšnji posestnik pa mora iti s trebuhom za kruhom Bog ve kam.

2. Za posamezne družine se morajo uvesti stalni kmečki domovi z primernim pohištvom in potrebnim številom živine. Ti domovi se ne bi smeli razkosavati. Zadolžiti bi se posestvo ne smelo za več kot za četrtino svoje vrednosti. Živina, orodje in poljski prideški bi se ne smeli niti ne zarubiti niti zastaviti. Če se kmetu zarubijo potrebne stvari, je ravno tako kot bi se vojaku zarubila puška in «tor-nistra». Bo li šel potem z palico v vojsko?

3. Stalni domovi morajo biti dedni. Za to se mora izpremeniti sedanje dedno (rimsko) pravo, ki pospešuje razkosavanje zemljišč. Za gospodarja naj bi bil oni sin, ki kaže najlepše sposobnosti negledé na starejšega ali mlajšega. Če bi bil posestnik slab gospodar, pijanec, igravec itd. bi ga morali dati pod kuratel.

4. V slučajih da bi se posestvo prostovoljno prodalo, naj bi imeli kupno pred-pravico bližnji sorodniki in za njimi kmečke zadruga. Vselej bi se pa moralo posestvo prodati takemu, ki bi je sam obdeloval, nikdar ne judu, mestjanu, veleposestniku.

5. Kmečke zadruga se morajo zakonito uvesti ter se jim dati potrebna samostojnost. Delovanje teh zadrug naj bi bilo prav obsežno in sicer: a) nakupovanje posestev po prisilnih ali prostovoljnih dražbah. Iz teh posestev se napravijo stalni domovi, ki se ali proti plačilu ali proti večletni renti oddajo poštenim poljedelcem, ki nimajo stalnih domov. b) Zadruga bi skupno kupovale vse kmečke potrebščine kot umetna gnojila, stroje, semena itd. Jednako bi se skupno prodajali izdelki zadružnikov kot vino, žito itd. Nekaj denarja naj bi se zadružnikom takoj izplačalo, drugo potem ko bi se izdelki prodali. Zadruga same naj bi brez vseh prekupcev preskrbovale z žitom, vinom, živino, senom in drugimi potrebščinami vojaštvo, vse javne in tudi zasebne zavode kot so kadetne šole, bolnišnice, hiralnice, kaznilnice, razni učilni zavodi itd. c) Zadruga bi morale imeti svoje posojilnice. Te naj bi bile med seboj organizovane ter zvezane z okrajnimi, deželnimi kreditnimi zavodi in z državno poljedelsko banko. Kmečka posestva bi se smela zadolžiti samo pri teh zavodih. Dokler se pa vse to zakonito ne uvede, naj se ustanovljajo Rajfajzenovke po vseh večjih župnijah. Zadruga naj bi s pomočjo države uvedle tudi primeren red za posle in poljedelske delavce. Preskrbelo naj bi se jim zavarovanje za bolezen in starost. Pri vsaki zadrugi naj bi se ustanovila razsodišča, ki bi odločevala v prvi instanci prepire o lastništvu in posestvu.

6. Kmečki stan se mora otresti strašnih zemljiških dolgov, ki ga tarejo. Z državno pomočjo in s sodelovanjem zadrug naj se ti dolгови polagoma amortizujejo. Noben dolg na zemljišče posojen se ne bi smel odpovedati, marveč le po amortizaciji se vračevati.

To bi bile nekatere imenitnejše točke krščansko-socialnega gospodarskega programa kot so ga sestavili dr. Krek, dr. Psenner, dr. Racinger in drugi.

V avstrijskem državnem zboru je bila že razprava o postavi za kmetijske zadruga. A je vse zopet zaspalo. Država in državna birokracija se pri nas vse premalo briga za kmetijstvo. To se lahko spozna tudi že pri obstoječih zadrugah, katere se imajo večkrat boriti z velikimi težočami. A mesto da bi se podpirale, se jim še sitnosti napravljajo. Država ima dosti denarja za nove kanone, za puške in za uradnike, a za kmeta ga ni. Lani je dala kmetijstvu v podporo komaj toliko kot mala Švica. Je li to kaka primera? Število državnih uradnikov, katerih je itak preveč, naj bi se polagoma zmanjšalo, na kmetijstvo naj bi se pa obračalo malo več pozornosti.

V Avstriji se tudi premalo skrbi za kmetijske in vinorejske šole. Na Pruskem imajo 153 raznih kmetijskih šol. Med temi so za male in srednje kmete posebno imenitne kmetijske rimske šole, katerih je primeroma veliko, namreč 135. A vendar pravi član centra, nemški državni poslanec Herold, da jih je še premalo. Te šole so v prvi vrsti strokovne, podučuje se pa v njih tudi krščanski nauk, računanje in nemški jezik. Celo leto fantje ne utegnejo biti z doma, ker je veliko dela; za to po leti praktično delajo doma, po zimi pa obiskujejo šolo ter se veliko nauče s prav malimi stroški.

In koliko takih šol imamo pri nas? Jaz za nobeno ne vem. Za nas štajerske Slovence je pa še posebno žalostno, ker sploh nimamo niti jedne kmetijske šole s slovenskim učnim jezikom. Za to nam drugega ne preostaja kot kričati in kričati ter vedno zahtevati kmetijsko šolo s slovenskim učnim jezikom. Kmečki stan je steber drugih stanov; če ta pade, padli bodo tudi drugi. Liberalna država ga je privedla do roba prepada, naj zdaj pomaga ga zopet vz-digniti.

Razne novice in druge reči.

Iz Kozjaka pod Sv. Urbanom. Vedno se Vam poroča, spoštovani gospod urednik, od vseh krajev o raznih novicah in dogodkih. Le o nas iz Kozjaka še niste nič slišali. Kakor mi je znano iz zadnjega »Slov. Gospodarja« in »Našega Doma«, je tam pri Sp. Sv. Kungoti neki učitelj Ahič celi čas zelo razširjal »Štajerca« ter da je sedaj zgubil že vse svoje prijatelje, ker se je v predzadnjem »Štajercu« začel vtikati v takšne reči, katere njega ne brigajo nič. Sedaj ko je tam svoje prijatelje zgubil, začel jih je iskati tukaj po Kozjaku in Rošpahu. Ta »Štajerček« prijatelj bi tudi pri nas rad širil »Štajerca«. Zapom-nimo si pa: Kungotčani obžalujejo sedaj, da so ubogali Ahiča, obžalovali boste to še tudi Vi. Zatorej pa se poprimite gesla: Umazanega »Štajerca« v peč, »Slovenskega Gospodarja« na mizo, »Naš Dom« pa v roke!

Iz Korondičenberga nad Peklom. Nekega lepega dne, ko mi je začel postajati dolg čas, vržem torbo čez ramo, vzamem svojo ljubo dvocevko, vsedem se na cepikl in odfrčim na lov na korondiče! Ko se pripeljem mimo Bejsa v Radovljaku, ki je zidar, vidim ravno, kako stari korondiča natezuje. Ko pa se nekoliko odstrani, mu ga ukradem, ter vržem v torbo in se odpeljem naprej. Pripeljem se v koruzno pürgo h Kramarju, stopim malo v hišo, da izpijem pol litra piva. Na mizi je ležal korondič. Komaj me zagleda, zakriči: »On je, on...« Dalje ni mogel izpregovoriti, ker ležal je že v moji torbi. Od tod namenil sem se peljati k žnidarju, ki mi dela lovsko uniformo. Pa namesto da bi se peljal po pravi stezi na vrhu, zašel sem s cepiklom v Janževsko grabo. Tamkaj se je pasel v bližnji deteljici lep korondič. Vstrelim ga! Na hrbtu je imel zapisano: »N. Golob«, katerega pa že čez leto dni ni v naši fari. Pa vendar je tukaj ostal, ker ga ta gospod rad včasih poboža. Tukaj sem se še le prepričal, da sem zgrešil pravo pot. Dolgo sem taval naokoli, nazadnje pa sem vendar srečno prišel k Babocu, žnidarju. Pa kaj vidim? Stari je šival, korondič pa mu je gnal stroj. V tem, ko sem se zaupljivo pogovarjal z žnidarjem, spravim tiho korondiča v torbo ter odrinem dalje. Namenjen sem bil v krčmo. Pa ko se peljem mimo Šrajnarja, skoči izza vogla debel korondič. Vstrelim ga, pobašem v torbo ter se, vesel nad tako velikim plenom, podam k Bračiču na pol litra starega. Naročim si vino; pa tačas, ko mi je prinesel krčmar vino, sem že jaz pobasal korondiča v torbo. Namenil sem se po veliki cesti odpeljati, pa pri Bašlovem Šumi zagledam, da je gnal korondič par volov, ki ji je Šuma iz Hrvatskega prignal. »Za živino goniti so ljudje, ne pa

korodici, si mislim, ter ga pobašem v torbo. Pripeljem se mimo očeta tajnika, Salarja, kjer slišim v senci milo govorico. Tožil je stari korondiču, kako slabi časi so nastopili in da bo skoro pri Sv. Urbanu z dajšpraho pri kraju ter tako tudi z njegovim kšeftom. Ko pa je nekoliko zadremal, zmeknil sem mu korondiča. Ko pa se oče tajnik zbudi, pa ne najde nikjer korondiča, obile so ga solze, da so kar v potokih tekale za menoj. In urno sem se moral peljati, da se nisem potopil. Na tako urnem begu se pripeljem v Destence, kjer si naložim dva korondiča. In sicer Pepjakovega in pri spodnjem Čehu. Ker se je pa solnce že nagibalo, navolil sem se iskati več korondičev, ter se peljam proti domu. Pa med potom srečal me je Škrinjarski rudar ter mi izročil moj izgubljeni rešpetlin. Polukam v njega ter zagledam pri Lešniku v Ločkem vrhu debelega korondiča. Tudi tega si prisvojim ter se potem odpeljem v svoj brlog, kjer ostanem do drugega lova, o katerem Vam bom, gospod urednik, že poročal. — Cepiklist Neznasekd o.

Št. Peter v Savinjski dolini. Gospod urednik! Redkokedaj se bere v Vašem cenjenem listu kaj iz našega kraja. Zdi se, kakor da vse spi, kakor da je vse mrtvo. Vendar temu ni tako! Odkar smo potisnili nemčurstvo iz županstva, napredujemo i mi. Počasi gre sicer, toda tudi počasi se polagoma veliko doseže. Pred letom smo si ustanovili »Bralno društvo«. Letos se je prelevil naš »nemški fajerher« v »Prostovoljno požarno brambo«. Žalibog takoj je ta dobila priliko skazati se. Gorelo je dne 24. avg. v Podlogu. Naša požarna bramba je bila prva na mestu. Vkljub vsemu trudu upeljal je požar razven svoje prvotne žrtve — gospodarkega poslopja »Tržanovega« še hišico g. Jožefa Četinu. — Letina je bila letos pri nas hvala Bogu tako dobra, kakor že dolgo ne. — Zaveden kmet.

Loka pri Zidanemmostu. Srce mi kipi od veselja, ko dobim »Naš Dom«, katerega vselej težko pričakujem, ker prinaša vedno kaj lepega in poučljivega o raznih družtvih in mladeniških shodih in ker razvidim iz njega, kako vstajajo mladeniči in se gibljejo v narodnem oziru. In na mladeniškem shodu v Petrovčah sem videl, kako so vneti in navdušeni za dobro stvar. Ali žalost mi polni srce, če pomislim, kako se mi tukaj spimo v narodnem oziru. Zatorej, mladeniči predragi, ključem vam, združimo se tudi mi, ker ravno mi smo poklicani, da branimo naše narodne svetinje, ker le od nas je upati boljše bodočnosti. Zatorej mladeniči predragi, kažimo pogum in hrabrost, kadar se gre za vero, cesarja in za domovino! Posebno pa takrat, kadar se gre za naše dušno izveličanje. Da, takrat je treba posebno poguma! Ne dajmo se motiti ne od malopridnih tovarišev, ne od svoje k slabemu nagujene narave! Ako bodemo pogumni, bodemo z božjo in Marijino pomočjo premagali vse ovire, ki nam pretijo na potu naše mladosti. Torej mladeniči, še enkrat vam ključem: Pohitimo neustrašeno naprej tudi mi mladi, z Bogom in Marijo za slovensko domovino! — Priprost mladenič iz Marijine družbe.

* * *

Celovec. Vsem celovskim Slovencem, kakor tudi drugim, ki prihajajo po opraviilih

v Celovec, se naznanja, da se dobivajo Ciril Metodove vžigalice in svinčniki v trafiki zraven lončarja Stid, Kaserngasse 7. — Slovenski mladeniči, pozor! Tukajšnji trgovec Sadnikar, ki ima svojo trgovino na novem trgu (nasproti lekarne), prodaja jako okusno izdelane belo-modro-rudeče kravate po nizki ceni. Segajte po njih. — Slovenci! Rojaki! Kupujte brez izjeme le narodno blago, posebno pa vžigalice, od katerih ima dobiček naša prekornostna šolska družba. Svoji k svojim!

Škocijan. Dolgo časa se Vam, cenjeni bralci »Našega Doma« nič več ni poročalo iz našega kraja. Zato sem sklenil, Vam par vrst sporočiti. Evo jih! Kakor bo še marsikateremu čitatelju znano, smo imeli pri nas že precej dobro izvežban moški zbor, pod vodstvom bivšega gospoda kapelana, pozneje provizorja V. Poljanca. Marsikatero veselo urico so nam napravili pevci s popevanjem narodnih pesmij o vsakovrstnih prilikah; pa tudi v cerkvi so že večkrat svojo nalogo prav izvrstno rešili. Ker pa je usoda hotela, da je bil g. provizor premeščen, je z njegovim odhodom žalibog tudi naš pevski zbor zaspal, ker v fari ni nobene prave moči, ki bi bila v stanu ga voditi. Vendar pa je škoda, da bi ta pričeta stvar, meni nič, tebi nič, zopet zaspala. Zato se pozivljate bivši udje škocijanskega zbora, da ne zapopavate svojih talentov in ne pustite svojih krasnih glasov prikritih! Združite se zopet v zbor ter glejte, da od druge strani dobite kako vodilno moč. Naj Vam ne manjka pogumnosti! S trdno voljo se vse doseže. Torej ne pustite tega poziva kot klic upijočega v puščavi, temveč glejte, da pri prihodnjem zborovanju C.-M. podružnice, ki se bo vršilo bržkone meseca oktobra, zopet nastopite kot vrlo izvežbane domače moči.

Naši nasprotniki v domačem taboru. Celjska »Domovina« bi rada dajala vsem listom in v vseh stvareh dobre nasvete, toda za tak posel je premalo modra. Priobčila je zopet dopis iz Koroškega, kjer pravi, da je pričakovala od našega lista, da bo zagovarjal pravice koroških Slovencev, a se je baje varala! Tako, tako? Kateri izvenkoroški list pa stori toliko za probujo koroških Slovencev, kakor ravno »Naš Dom«? Kaj pa je storila »Domovina« za koroške Slovence! Da, priobčila je par dopisov iz Koroškega, v katerih se napačajo in sumničijo slovenski rodoljubi in se spodkopujejo tla »Miru« in sedaj tudi »Našemu Domu«. To je vse njeno narodno delo za Koroško! Razdirati in neslego delati, to je lahko, a zidati je težko!

Skočidol. Gospod urednik, če se ne motim, iz našega kraja še niste slišali veliko; morda celo komaj veste, da tukaj še živimo Slovenci. Zato hočem tukaj par besed spregovoriti. Ni še dolgo od tega, kar je dospela proti vzhodu se pomikajoča jezikovna meja do našega kraja. Pred nedavnim časom je bil še bližnji Wernberg slovenska vas, a danes se tam le še redkoma sliši mila slovenska govorica. Tako je prišlo, da se gre zato, ali postane tudi naš kraj s časom last tujcev ali pa ostane ohranjen sinovom majke Slave. In to vprašanje postaja vedno bolj kočljivo in nujno; tembolj, ker naši nasprotniki ne držijo križem rok, ampak delajo z vso marljivostjo na to, da prej ko mogoče ujamejo naš kraj v svoje nenasitne nemške mreže. Mnogo let se že vojskujemo tu ob

skrajni meji za naše najdražnje svetinje, a žal, da vsaj do zdaj še brez pravega uspeha. Oglejmo si naš kraj in tukajšnje razmere. Z bliskovo hitrostjo se nam bliža čas, ko se bo moralo goraj omenjeno vprašanje rešiti, rešiti tako ali tako. Ali hočemo mi ta trenotek brezposelno pričakovati? Ali se ne bomo konečno vzdramili iz spanja tudi mi? Dragi mladeniči in mladenke! na vas je prišla zdaj vrsta, da se poprimete dela, dela sladkega za narod, za svobodo zlato! Pogledajte si štajersko mladino, kako korenito stoji s kopjem v roki ter brani in odbija vse napade ljutega sovražnika. Tudi vi zgrabite za orožje, združite in potegnite se za to, kar je nam vsem najdražje, za naš jezik slovenski. Organizacija mladine, to naj bo naše prvo delo, in ako to dosežemo, storili smo velik korak naprej in zmaga nam bo gotova.

Kdo hujska, cziroma kdo je na čelu vsem onim društvom in napravam, katerih namen je neizprosno boj zoper vse, kar je slovenskega. Odgovor na to najdemo zopet v sledečem: Podružnica nemškega »šulferajna« za Podkloster-Trbiž je imela nedavno občni zbor. V odbor so bili izvoljeni: c. kr. notar Ig. Hut, načelnik; c. kr. davkar (!) K. Grueber, podnačelnik; nadučitelj J. Socher v Podklostru; nadučitelj Mat. Stissen na Vratih; učitelj L. Gutzelnig v Podklostru; učitelj R. Stissen na Čajni. — Torej sami c. kr. uradniki in učitelji, združeni za borbo zoper Slovence! Je-li treba še več odgovora na vprašanje: Kdo hujska?

Slovenska zmaga. V Beli pri Železni Kapli se je vršila dne 24. avgusta občinska volitev. Izvoljeni so bili sami značajni Slovenci.

Gozdanje. (Javen shod izobraževalnega društva) dne 16. avgusta se je dobro obnesel. Društvena soba pri »Neuwirtu« je bila natlačeno polna; tudi zunaj sobe jih je precej bilo. Zraven Gozdančianov je bilo največ Jezerčanov — slava jim! Iz Dholice jih je bilo pač premalo; Šentjurčani se to pot niso tako vrlo pokazali. Vsakdo pač more obžalovati, da je ta shod zamudil. Kajti takšnih nasvetov v gospodarstvu, takšnega pouka, kakoršnega nam je podal g. V. Šumi, ne dobimo nikjer. Govoril je dvakrat. Prvi njegov govor je trajal šest četrt ur — in zdel se je poslušalcem še prekratek. Poučeval nas je o pravi reji svinj, o hlevcih, o boleznih, o pitanju, o mrjascih itd. V drugem govoru pa je nam razložil nov zakon o potrjenju in izbiranju bikov. Gotovo primerno in važno! Zakaj kmet se bo moral prijeti nove postave, in sicer strogo, če ne, bo kaznovan. — Dodal je nam še g. Šumi nasvete glede travnikov, trave, gnojnice itd. Živio- in dobro-klici so sledili tem govorom. Gosp. J. Vošpernik je kot predsednik pozdravil vse došlece ude ter v lepih in srčnih besedah še posebej pozdravljal gospoda J. Šumija. Zborovanje je zaključil, ko je kazala ura že čez šest. Po zborovanju pa nas je razveseljeval — gramofon, katerega je dobil g. Vošpernik. To je bilo za ljudstvo nekaj novega, nekaj prečudnega! — Izobraževalno društvo je z lepim uspehom tega zborovanja lahko zadovoljno. Prihodnje zborovanje pa bo imelo v Št. Juriju ali pa v Šnartnu. Na noge rojaki!

Dholica. (Tatvine). V soboto, dne 22. avg. t. l. je vlomil okoli dveh popoldne

predrzen tat v Rutarjevo kajžo na Tavoru, kjer stanuje zasebnica Barbara Ravneker. Samo dve mošnjici z 32 beliči je vzel, drugega denarja k sreči ni našel. Ravno tisti dan, nekaj pozneje je vlomil bržkone ravno tisti človek v Kavčevo hišo v Varpovčah; tam je pobral gospodarju 214 K, žepno uro in jopič ter dekl 5 kron. Kdo je bil tisti tat, se za gotovo ne ve.

Duhovske zadeve. V kn. šk. Marijanišču so bile od 24. do 28. avgusta vaje za duhovnike. Udeleževalo se jih je 68 duhovnikov z gosp. knezoškofom na čelu. Vodil jih je o. V. Loring, družbe Jezusove. — Cecilijino društvo za krško škofijo je imelo dne 20. avgusta svoj občni zbor v Zgornjem Dravogradu. Bil je menda prav zanimiv. Za predsednika je bil izvoljen kanonik Wappis. — Prestavljeni so č. g. Iv. Hornbök, prefekt v Marijanišču za kaplana v Trbižu; dr. J. Arneje, kaplan v Beljaku, za prefekta v Marijanišče; Mat. Primožič, provizor v Gorenčah, za provizorja v Mohliče. Nastavljena sta č. gg. dr. Lambert Ehrlich za kaplana v Beljaku, Mat. Trepal za kaplana na Rudi. — Župnijo Gorenče bodo oskrbovali iz Rude. Dekanijo Trbiž oskrbuje za časa bolezni vč. g. dekana Ineko-ta č. g. župnik na Trbižu. — Razpisana je župnija Medgorje do 1. oktobra. — Veleč. g. Jožef Hribar, stolni vikar v Celovcu, je imenovan za veroučitelja na c. kr. državni gimnaziji v Beljaku. Č. g. Jož. Dobrovec, zakristan na sv. Višarjih, pride za mestnega kaplana pri glavni fari v Celovec.

* * *

Krompirjev jubilej. Letos praznuje tudi krompir svoj jubilej. Sedaj je namreč 350 let, odkar so bili v Evropi žnjim seznanjeni. L. 1553 ga omenjuje Peter Cieca v neki v Sevilii tiskani knjigi. L. 1616 je prišel krompir kot velika redkost na mizo francoskega kralja. Šele v drugi polovici osemnajstega veka se je posrečilo ljudskim prijateljem premagati splošno ljudsko mržnjo do te rastline. Pruski kralj Friderik Veliki je za časa lakote prisilil seljake, da so začeli saditi krompir. Na Francoskem se je posrečilo z zvijačo. Lekarnar Parmentier je v krompirjevo polje postavil velike napise, na katerih je pretel s hudo kaznijo vsakemu, kdor bi se drznil krasti dragoceni sad. In to je pomagalo; Francozom se je priljubil preje sovraženi krompir.

Risar brez rok. V mestu Bristol na Angleškem je ubogi risar, ki je posebno spreten v risarji, dasi nima rok! Zgubil je bil namreč obe roki pri neki železniški nesreči. Risar je v začetku z nogami. Ko mu pa to ni šlo, kakor je želel, jemal je risarsko orodje med zobe in je izvrševal krasna dela. Risar je bolje, kakor kedo z rokami. Njegova dela kažejo se po vseh razstavah.

Najgotovejša pot! Ko je obolela mati Melanhtona, znanega učenca Martina Lutherja, poklicala je k postelji svojega sina, odpadnika, ki je tudi mater prisilil, da se je katoliški veri odpovedala. In kaj je rekla sinu, ko ji je smrt trkala na vrata? »Sin moj!« mu reče, »na tvoje besede sem jaz zapustila katoliško vero in pristopila k novi, ki si jo ti učil. Hip na hip stopila bom pred večnega sodnika, prosim te in rotim te pri živem Bogu, povej mi in ne zakrivaj mi nič; v kateri veri naj umrjem?« Melanhton povesi glavo, omolkne za hip, na to pa reče: »Mati,

nova Lutrova vera je božja, ali katoliška je gotovejša«. Bolje bi bilo, če bil rekel: nova vera je naša iznajdba, katoliško vero pa je Bog razodel.

Lakota leta 1817. Stari ljudje vedo še marsikaj povedati, kako huda lakota je bila leta 1817. Takrat se je slišalo sploh: »Naj bo slama ali seno, samo da je polno črevo!« Mernik pšenice je veljal 8 gld. 20 kr. in sicer zatega denarja, rž je bila po 8 gld. 40 kr., turšica po 8 gld. 72 kr. V Celovcu plačal se je celo mernik pšenice po 40 gld. v papirju. Hvala Bogu, zdaj tega ni, kaj pa pride ne vemo.

Ne šali se z Bogom! Nekje na Črškem rekel je mlad mož, ko so ga opominjali, naj gre v cerkev: »Prej, ko še enkrat stopim v cerkev, naj mi obe nogi segnjeta«. Kar je rekel, se mu je dopolnilo do besede. Mož oboli in res ni stopil več čez cerkveni prag, ker sta mu živemu obe nogi segnile! Pošteni mladeniči, le v cerkev!

Smrt vsled bilke sena. Na Nemškem požrl je mož, ko je pil vodo, tudi bilko sena. Ta mu je ostala v požiralniku in ni hotela ne dol ne gor. Povzročilo je take boleti, da je revež umrl čez malo ur.

Ruski car na Dunaju. Po najnovejših poročilih pride ruski car zadnje dni meseca septembra na Dunaj ter ostane tam kot gost našega cesarja 5 dni. Spremljal ga bo tudi minister za zunanje zadeve, grčf Lamsdorff.

Na celi zemlji je zdaj 3064 jezikov ter več nego 100 ver. Povprečna starost je 33 let. Med 1000 ljudmi doseže samo en človek starost 100 let in samo 6 starost 65 let. Število vseh ljudi na zemlji je poldrugo milijardo. Izmed teh umrje na leto 35,214.000, na dan 96.480, vsako uro 4020 in 67 vsako minuto. Nasproti pa se rodi na leto 36.792.000 ljudi, na dan 100.800, vsako uro 4200 ter vsako minuto 70 ljudi.

Beneške Slovenke italijanski kraljici Jeleni. Pretekli teden se je mudila italijanska kraljeva dvojica v Vidmu na Beneskem. Še sanjalo se jima morda ni, da biva tudi na Laškem nekaj tisoč našega naroda, takozvani Rezijani, ki se zavedajo prav dobro svoje slovenske narodnosti. Kraljici Jeleni, rojeni črnogorski princezinji, se je poklonilo več ženskih odposlanstev, med njimi tudi ena iz Št. Petra pri Vidmu, ki je poklonila kraljici šopek cvetic s slovensko trobojnico in slovenskim napisom. Kraljico Jeleno je vidno razveselil šopek beneskih Slovenk. Rezijani so pač krepka, žilava veja slovenskega debla, katera se ne bo posušila v kljub italijanskemu pritisku. I mi krepko branimo našo zemljo proti tujim narodom!

Osem let vjetnik. Za časa francoske ekspedicije v Madagaskar leta 1895 je bil poročnik R. v bitki s Hovasi tako hudo ranjen, da je pričakoval neizogibno smrt. Svojemu ordonanci je izročil svoje imetje in zadnji pozdrav ženi in otrokom. Po bitki je ordonanca sicer iskal poročnika, pa ga ni več našel. Napravili so mrtvaški list. Vdova se je pred dvema letoma poročila z nekim poročnikom. Nedavno pa je dobil oče prvega moža pismo, v katerem mu sin naznanja, da je na potu domov, potem ko je bil osem let pri divjakih vjet. V enakih slučajih se je dosedaj drugi zakon navidezne vdove razveljavil.

Deželna meja skozi svinjak. Vas Kürnbach v Hessenu je bila dosedaj več-

krat povod prepirom. Sedaj sta se vendar Hessen in Baden sporazumeli, da odstopi Hessen imenovano vas Badenu, zato pa dobi Michelbach. Povod menjavi je bil sledeči. Neki badenski policist je hotel prijeti tik Kürnbacha postopača, ki ni imel izkaznice. Potepuh pa je zbežal v vas ter se skril v hlev, skozi katerega gre deželna meja. Ker je bil begun na hessenski meji, poklical je hessenskega tovariša, ki je šel skozi zadnja vrata na hessensko polovico svinjaka po potepuha. Badenski policaj pa je čakal v badenski »kraljevini«. Vsak je hotel imeti potepuha. Ta je poznal zadrego policajev ter oba pošteno naklestil. Ko so ga zaradi tega hoteli izročiti sodišču, ni nihče vedel, v kateri deželi so leteli udarci in kateri oblasti je hudobneža izročiti, ker se niti policaja nista mogla spomniti, na kateri strani je bil potepuh prijet.

Malo verjetno. Londonski železniški časopis pripoveduje, da se med Lutonom in Hertfordom križate dve železnici. Nedavno se je pomikal po ravni progi prav dolg tovorni vlak. Ko je prekoračil stroj križanje, je opazil strojevodja, da se bliža od strani brzovlak. Prvi trenotek je hotel svoj vlak ustaviti ter je že dal v ta namen znamenje, takoj pa se je premislil ter spustil vso paro. Zavirač zadnjega dela vlaka pa je bil že zavrl, in posledica je bila, da se je vlak pretrgal. Zadnji vozovi so obstali, prednji pa odhiteli. In sicer se je vlak pretrgal ravno pred križajočo progo, tako da je brzovlak brez škode zkozi odrdral.

Šest krajcarjev za zaušnico. Tovarniški delavec Ferd. Wenzl na Dunaju je tožil svojega tovariša Antona Muho, ker mu je za neko dekle priložil zaušnico. Sodnik ju je skušal pomiriti in ker je toženi dokazal Wenzlu da dekle, zaradi katere sta se prepirala, itak ni nič vredno, je tožitelj bil pri volji odpustiti zaušnico, le voznino po tramvaju do tovarne v znesku 6 krajcarjev je zahteval imeti povrnjeno. Muha (išče po žepih): »Prav rad jih dam, toda pri sebi nimam niti krajcarja. Pri moji duši, dam ti jih zvečer, saj dobimo plačilo«. Wenzl: »Na, na! Potem pa tožbe ne odtegnem! Saj te poznam! Ako mi 6 krajcarjev ne daš sedaj, jih sploh ne bom nikoli videl«. K sreči je imela neka priča 6 krajcarjev ter jih je Muhi posodila, na kar je bil Wenzl oproščen. Wenzl: »Lahko si mi hvaležen, da sem ti odpustil«. Muha: »Molči! Zaušnica ni bila niti 6 krajcarjev vredna!«

Važno za gostilničarje in krčmarje! Novo naredbo je izdalo ministerstvo, katera bode velikega pomena za gostilničarje in krčmarje, ker po obrtnem redu bodo morali pripadati k obrtnim zadrugam, imeti vajence določeni čas; še le isti bodo smeli pozneje obrt izvrševati, vsem drugim se ne bode več dovoljevalo. Seveda se sedaj obrt izvršujočim ne krati s tem pravica. V drugem oziru jim bode ta naredba zopet veliko koristila, ker se konkurenca zelo omeji. Odločilne bodo zanaprej obrtne zadruge v tej zadevi, ne več toliko občinski zastopi.

Pametne živalice. Neki učenjak pripoveduje: Na svojem oknu sem imel glaž čistega medu, kamor sem ga postavil, da se očisti. Prihodnji dan sem opazil v medu več mrtvih mravlji, ki so utonile, hoteč srkati med. Zapazil sem pa tudi tovarišice, ki so hoteč odstraniti nevarnost, prinašale pesek in majhne fleske, katere so našle

na oknu ter jih polagale na površje meda. Tako so napravile na površju meda celo cesto, po katere so lahko hodile srkat ne da bi bile v nevarnosti, da utonejo v mastni tekočini.

Ali trtna uš kaj sliši? To vprašanje je rešil nemški učenjak dr. Henrik Schaufacher v potrjevalnem smislu. Na obeh straneh života te živalice, na meji med prvim in drugim životnim pasom, to je na spodnji strani prsnega dela, je našel slušni organ obstoječ na vsaki strani iz enega slušnega mehurčka, v kojem se nahajajo otoliti. — Je li trtna uš tudi muzikalna, tega nam učenjak še ni razodel. — Morda se sedaj posreči to nadlego naših vinogradnikov pregnati s krepkim žvižganjem?

Boris Sarafov. Tega voditelja in organizatorja macedonske vstaje imenujejo splošno »kralja Borisa«. Balkanski Slovani ga naravnost obožujejo, Turki pa so razpisali na njegovo glavo 30.000 K nagrade. Vkljub temu pa Sarafov neprestano potuje, vse atentate skoraj vodi osebno. Vedno je drugače oblečen. Nedavno je bil Sarafov z 20 oboroženimi možmi v sredi vasi blizu Ohridskega jezera ter je nabiral prostovoljce. Nenadoma je neki zaupnik pritekel s klicem »Turki gredo!«. Za odpor je imel Sarafov premalo moč. Brez dolgega obotavljanja je zapovedal: »Vrzite vse puške v hlev, pokrijte jih s slamo ter se preoblecite v kmečke obleke!«. To se je v naglici zgodilo in vstasi so polegli po travi, Sarafov pa si je še zapalil pipo. Ko je prišla turška četa, zaklical jim je turški častnik: »Hola, možje, kaj delate?«. — »Kaj delamo, počivamo po delu«. — »Ali so tu vstasi?«. — »Ni jih«, odgovori Sarafov. — »Ali ste videli tistega prokletega psa, Sarafova? Pravijo, da je tu.« — »Sarafov?« zavpije Sarafov ter stisne pesti. »No ta bi si zapomnil, ako bi prišel v naše roke. Ta malopridnež, koliko nesreče je zaradi njega prišlo nad nas. O, če bi ga le dobili pred se!«. Tudi Sarafovi tovariši so vse križem psovali na Sarafova. Častnik jih je pohvalil: »Pametno mislite, možaki!« ter je odkorakal s svojimi 200 vojaki, da poišče druge Sarafova.

Žejen model. Znani slikar Liferfadge si je vedno skrbno iskal modele za svoje slike, katere so bile navadno posnete po vsakdanjem življenju. Nekoč je iskal človeka, po katerem bi lahko naslikal pijanca za neko podobo. Slednjič ga je našel, po svojem mnenju, v nekem starem čevljar-skem krparju. Vzel je tega s seboj domov, ga postavil primerno na stol, mu stisnil v roko steklenico z žganjem ter mu djal: »Sedaj pa le pijte!«. Kmalu je bila steklenica prazna. Slikar mu je dal drugo. Tudi to je čevljarček hitro posrkal. Tretji in četrti se je brzo enako zgodilo, a to kar je slikar želel se ni zgodilo; čevljar je bil še vedno trezen in je zahteval še vedno več žganja. »Poberite se!« zadril se je razkačeni slikar. »Da bi vas vpiljanil, znalo bi me stati več, kakor bodem dobil za celo sliko!«

Kroglija s Štefanovim zvonikom.

Madjar si je prišel ogledovat dunajskega mesta. Na Štefanovem trgu nasproti velikemu Štefanovemu zvoniku je prodajalnica steklenih izdelkov. Pred to se naš Madjar postavi ter si ogleduje izpostavljene reči. Vidi tudi lepo stekleno kroglijo za

vrt, v kateri se je zrcalil kaj lepo nasprotni Štefanov zvonik. To je hotel Madjar na vsak način imeti, misleč, da je v stekleni krogliji Štefanov zvonik; stopi torej v prodajalnico ter zahteva:

»Hat, dajte mi kroglijo, v kateri je Štefanov zvonik!«

Prodajalec trdi, da nima takih krogelj. Pa bolj ko mu zatrjuje, bolj razburjen postaja Madjar, prime nazadnje celo prodajalca za suknjo, govoreč:

»Teremtete, kaj bodeš lagal, švaba, saj sem jo sam videl«, ter ga vleče iz prodajalne pred izložbo.

Ko Madjar privleče prodajalca pred okno, in ta njegovo neumnost spozna, reče mu:

»Oprostite, nisem znal, da imam take kroglije; seveda Vam jo rad prodam!«

Potem stopi v štacuno po mehkega papirja, kroglijo lepo zamota, povije in jo izroči Madjaru za lep denar, ter ga še poduči, da naj ne odvisa kroglije, preden že ne bode nataktnjena na vrtu na kol. Madjar jo popiha ves vesel domov.

Doma postavi v svojem zelniku lep kol, postavi na njega zavito kroglijo ter pokliče svoje sosedo in svoje domače, da bi tako pred njimi slovesno odkril čudovito kroglijo s Štefanovim zvonikom.

Ko so se v polnem številu zbrali, pelje jih na zelnik ter jim slavi lepoto Štefanovega zvonika, katerega bodo videli v njegovi krogliji.

Radovedni in težko čakajo, ko Madjar resno in pazljivo odmota zavito kroglijo. Zavitek je odstranjen, pa zvonika ni nikjer. V krogliji se je zrcalil samo domači svinjski hlev, domači zelnik in pa raztegnjeni in spačeni obrazi gledalcev z debelimi nosovi. Madjar gleda in gleda, zvonika ni nikjer; vzame kroglijo v roke, obrača jo na vse strani, pogleda v njo, a zvonika ni. Jezen zakadi kroglijo za plot ter zakolje: »Teremtete! Švaba me je goljufal! Jaz sem mu plačal Štefanov zvonik, a on mi je prodal moj svinjski hlev!«

Čednost se plačuje, pregreha pa kaznuje.

Tilka je bila edina hčerka ubogih, pa pobožnih starišev. Njen oče je bil zidar in malokdaj doma; zato sta večidel mati in hčerka sami oskrbovali malo zemljišče. Dasiravno niso veliko pridelali, vendar so živeli srečno, ker jim je vsako kosilo posladila zadovoljnost. A tudi v to srečno družinico se je naselil grenki kelih trpljenja.

Njihov sosed, ki je bil zelo bogat in imel mnogo posestva, že delj časa ni mogel videti teh dobrih ljudi zaradi neke pravde, ki je bila že nekdanj med njimi, zavoljo neke meje, ki bi morala biti po njegovih mislih njegova, a bila je zidarjeva. — Zdaj je prišel masčevalni trenutek! — Zmanjkalo mu je namreč 200 kron denarja. Nesreča pa je hotela, da je ravno tisti dan, ko je bogatinu zmanjkalo denarja, šel pošteni zidar v mesto plačevati nekega dolga, ki ga je imel pri nekem gospodu, kateri mu je bil pomagal v neki sili; domu gredoč kupi nekaj za domače potrebe. Ko je bogatin to zvedel, ga je naravnost obdolžil, da mu je ukradel denar. Uboga družina se je zelo prestrašila, ko je sosed pretel s tožbo, če mu ne vrne v petih dneh 200 kron; toda svesta si svoje nedolžnosti, mirno trpi hudo krivico in ne plača denarja. Bogatin toži in v

tožbi zapade zidar, ker ni imel nobenih dokazov za svojo nedolžnost, dasiravno je trdil, da je denar pošteno zaslužil. Ker ni imel denarja, prodali so mu posestvo, njega pa pogнали z ženo in hčerko pod milo nebo. Dasiravno je vedel, da se mu je zgodila vnebovpijoča krivica, vendar ni obupal. Tilka, ki je izpolnila 15. leto, je šla služiti v mesto z namenom, vsaj nekaj pomagati ljubim starišem. Zidar pa je šel z ženo gostovat k tujim ljudem.

Ker pa je bila Tilka že prej pridna in pobožna, se tudi v mestu ni pokvarila. Pridno je služila in si prihranila v štirih letih 320 kron, katere je poslala svojim starišem. Pa tudi oče si je nekaj denarja prihranil in zdaj so si mogli zopet kupiti hišico z dvema njivicama in travnikom; seveda mnogo ni bilo, a toliko le, da so bili na svojem.

Bogatinu pa, odkar je pregnal svojega sosedo z njegove domačije, ni šlo nič več po sreči. Obiskale so ga razne nesreče; leto potem mu je umrla žena, pogorela mu je tudi hiša in drugo poslopje. Hlapci in dekle so ga zapustili in šli iskat službe drugam. Sorodnikov ni imel in zdaj bi bil revež čisto zapuščen, ko bi se ga ne usmilila zidarjeva Tilka ter pregovorila svojih starišev, da so ga sprejeli v svojo hišo, mu vse odpustili in mu dajali od svojega malega pridelka. Nekdanjega bogatina je bilo zelo sram, vendar je sprejel ponudbo, ker je videl, da ne more drugače živeti. — Odslej so zidarjevi srečno živeli, le pogled na nekdanjega sosedo jih je žalostil, ker je že dalj časa bohehal in zdaj smrtno zbolel, a o sv. zakramentih ni hotel nič slišati. Tilka ga milo prosi, naj se spove in sprejme sv. popotnico, oče in mati ga nagovarjata, toda vse zastoni. Nehajo ga torej nadlegovati, a tembolj goreče prosijo Marijo devico, naj mu ona izprosi milost kesanja. In glej! uslišani so bili! Bolnik prosi za mašnika, se spove, prejme sv. obhajilo, prosi še enkrat odpustjenja vseh, se njim zahvali za gostoljubno postrežbo in ves skesan zdihne svojo dušo.

Zidarjevi so pridno delali in si pripomogli v nekaterih letih do precejšnjega premoženja. Vse jih je rado imelo ne radi njihovega premoženja, kakor zavoljo njihove ponižnosti, bogaboječnosti in usmiljenosti. Tilka je bila vsa srečna pri svojih stariših in vse, posebno mladina, jo je ljubilo zavoljo njene pridnosti in poštenosti.

Slovenska mladina, posnemaj pridno Tilko!

Lojzika Horvat.

Rešitev zastavice.

n, hrast, Ema, Nanos, Rok, pagan, pav, kolar, pes, potok, a.

Prav so rešili: Anton Trstenjak v Pušencih, Pavel Jurjevčič v Straži, Cepiklist iz Korondičberga nad Peklom, Valentin Kavčič v Smolincih, Liza in Terezija Rižnar v Zupetincih, Andrej Polanec na Humu, Alojzij Majcen v Rušah, Janko Glaser v Rušah, Jurij Rajster v Paki, Fr. Vošner v Dobravi, Ivan Toplišek na Ravneh, Peter Stropnik v Saleku, Marija Lončarič in Lojzika Preindl na Grabah, Marija Križanič v Borecih, Ivan Mlinarič v Lugu, Fani Pristovšek v Vojniku, Jernej Novak v St. Petru v Sav. dolini, Alojz Štampar v Svetinjah, Franc Krepek v Zimici, Janez Robar v Petelinjeku, Jos. Košir in Lud. Košutnik v Dramljah.

Listnica uredništva.

Sv. Benedikt v Slov. gor.: Žal, takih dopisov ne sprejemamo. — G. Dominik Fuger: Spis je sestavljen po mnogih knjigah, Pozdravljeni!

V podpisani zalogi je ravnokar izšla zanimiva knjižica
s slikami:

Umor kraljeve družine v Belemgradu

opisujoč strašne dogodke v noči od 10. na 11. junija 1903 na
srbskem kraljevem dvoru.

Cena komadu je 15 v, s pošto 18 v. Razprodajalcem 25 % popusta.

Pri odvetju 50 komadov 2 kom. povrh, pri 100 kom. 5 kom.

Do 30 komadov le proti predplačilu, nad 30 komadov tudi po poštnem
povzetju. — Priporoča se, da se knjižica skupno naroča, ker pride poština
mnogo ceneje. Poština znaša za: 1 komad 3 v, od 2—3 komade 5 v, od
4—7 komadov 10 v, od 8—14 komadov 20 v, od 14—29 komadov 30 v.

Naročila sprejema:

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

33

2-2

Boljše kakor v vsaki drugi trgovini

se kupi v manufakturni trgovini z blagom

37 1-2

P. Srebre, pri Mariji lurški, Maribor,

Tegetthoffova ulica št. 23.

Sukno za moške od 70 kr. do najfinejše vrste, volнено blago za ženske od 15 kr. naprej;
barhent bel, moder, ali pisan od 16 kr. naprej; platno belo in pisano od 9 kr. naprej; svileni robci
od 70 kr. naprej; kooce za konje od 90 kr. naprej; odoje in rjuhe na veliko izbor. — Nadalje prodaja

pohištva

mehkega in trdega, po zelo znižanih cenah; zofe, divane, preproge z zastori itd. itd.

♦ Za velečastite gospode duhovnike najfinejše sukno za talarje in obleke. ♦

Kranjska svinjska moka.

Dr. pl. Trnkoczy-ja jedino redilno in varstveno sred-
stvo, pobiljša, pomnoži: meso, mast, pasem, zdravje.
Zdravi svinji zadostuje na teden 1 žlica med pičo.
1 zavitek po 50 h pri trgovcih, 5 zavitev za 3 K
po povzetju, franko zavoj in pošta v tovarniški
zalogi: 8 9—12

Lekarna Trnkoczy, Ljubljana, Kranjsko.
Zahvalna pisma, tudi uradno potrjena, o ugodnih učinkih
pri zdravih in bolnih svinjah dohajajo vsak dan.

Šunka

z kožo 1 gld., brez kože 95 kr., brez kosti
z kožo 1 gld. 10 kr., plečeta brez kosti 90 kr.,
suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičevi jeziki
1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavčina brez kosti
45 kr. Dunajske salame 80 kr., prave boljše
1 gld., iz šunka 1 gld. 20 kr., ogrske za me-
sec junij 1 gld. 80 kr. vsaki mesec 15 kr.
dražji kilo, velike klobase cena 20 kr.
Pošilja le dobro, pošteno blago od 5 kg.
naprej proti povzetju **Janko Ev. Siro**
v Kranju. 24

Slovinci!

Spominjajte se ob vsaki priliki
družbe sv. Cirila in Metod!

Najboljše!

Najcenejše!

Kdor hoče kavo, moko, riž itd. dobro in po ceni kupiti, naj
poskusi kupiti pri meni in gotovo bode zadovoljen.

Surova kava, popolno čistega okusa, naravne barve od 23 do 50 kr. 1/4 kg;
vedno sveža žgana kava, najfinejšega okusa od 30 do 55 kr. 1/4 kg; izvrstna, jako
suha ogrska parna moka od 8 do 13 kr. 1 kg; riž od 10 kr. naprej; moka za
svinje 5, 5 1/2, 6, 6 1/2 kr.

Za jesen: Kupujejo in zamenjajo se vsakovrstni poljski pridelki,
kakor fižol, orehi, pšenica, oves koruza itd. itd.

Zahtevajte cenilni list! — Zunanja naročila se najhitrejšje izvršujejo.

Druga hamburška zaloga kave, zaloga ogrske parne moke.

Prva špecerijska trgovina z deželnimi pridelki

Karola Haber v Mariboru,

Tegetthoffova ulica št. 39 (blizu južnega kolodvora).

2-5

36

Prva slovenska trgovina
z manufakturnim blagom

JOŽEF ULAGA

v Mariboru, Tegetthoffova ulica 21,
38 priporoča svojo 1-26

veliko zalogo vsakovrstnega blaga
za moške in ženske obleke

ter tudi vsakovrstne odoje, robe,
preproge itd.

Vse po najnižji ceni. — Vzorci s
pošiljajo poštne prosto.

Kmet. društvo v Dobropoljah

31 priporoča za jesensko setev 3-3

seme „zlate pšenice“,

ki je prinesena iz Ameriki ter se tudi v
naših krajih izborna sponaša. V vsa-
kem oziru je boljše kakor navadna domača
pšenica. Razpošilja se v vrečah po 50 kg.
za 15 K in v vrečkah po 5 kg za 3 K.

Kavo

poštni zavoj po 5 kg pošilja frankirano
in sicer:

Zlato santos kavo za 10 kron
najfinejšo biser kavo za 14

Zlato santos kavo, ožgano za . . 14

I. Sirk,

26 5-7

MARIBOR, glavni trg.

Kmetija na prodaj

v Štebni v Podjurski dolini. Hiša je
skoraj čisto nova in z opeko krita, 16
birmov zemlje za posejati, 2 ha 47 a 63 m²
gozda in 64 a 63 m² travnika in tudi pra-
vica do občinskega pašnika. Hiša je pri-
merna za kakega obrtnika. Proda se po
primerni ceni in kupci naj se blagovolijo
obrniti do Matevža Riepl v Štebni
82 pošta Globasnica (Koroško). 3-3

Suhe gobe

in mravljiščna jajca

kupi vsako množino in po jako
dobri ceni 27 5-7

I. Sirk, Maribor,

glavni trg.

Učenca, od 14 do 15 let sta-
rega, sprejme takoj Vinko
Hafner, kovaški mojster v
Žabnici 59, Škofjaloka (Kranjsko). 34 2-2

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Stoji k svojim!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19 v Medjatevi hiši v pritličju
vsprejema zavarovanja vsakvrstnih **poštoplj., premič-
nin in poljskih pridelkov** proti požarni škodi, kakor tudi
zvono **proti poškodbi.**

16

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v Ljubljani, kakor tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavlja splošne osebe za ta posel. — Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

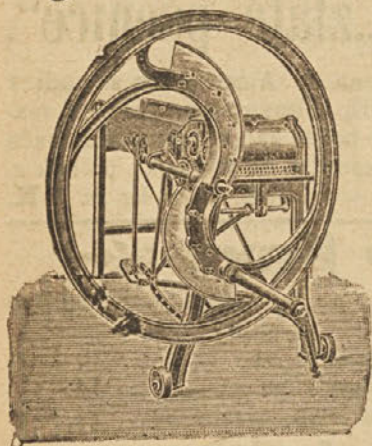
Slovenec! pristopajte k domači zavarovalnici!

Edina slovenska
zavarovalnica.

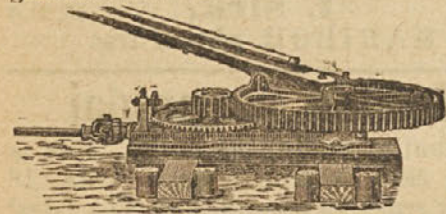
Prva narodna tovarna poljedelskih strojev Josip-a Pfeifer-ja v Hočah pri Mariboru

izdeluje s parno močjo: ročne mlatilnice največje prednosti in trpežnosti, z jeklenim osiščem, ki se vrti v rudeči topovini z mahalnim bobnom, mlatenje z istim lahko izvršujeta od 1—2 osebi; mlatilnice, ki se gonijo z konjsko, volovsko, vodno in parno močjo, ki iztresa in izčinjajo; rezalnice za klajo, katere režejo od 6 do 75 milimetrov dolgo; rezalnice za klajo, katere režejo od 6 do 100 milimetrov dolgo; vitelje (ali gepelje), s katerimi se gonijo mlatilnice in rezalnice z konjsko ali volovsko močjo; **družgalnice** za sodje in grozdje; **cevi in sesalke** za studence in vodovode iz kovanega železa in pocinjene; najnovejše ročne **sejalnice**, **vejalnice**, **čistilnice**, brane za travnike in vsakvrstne druge poljedelske stroje pod enoletnim **Jamstvom.**

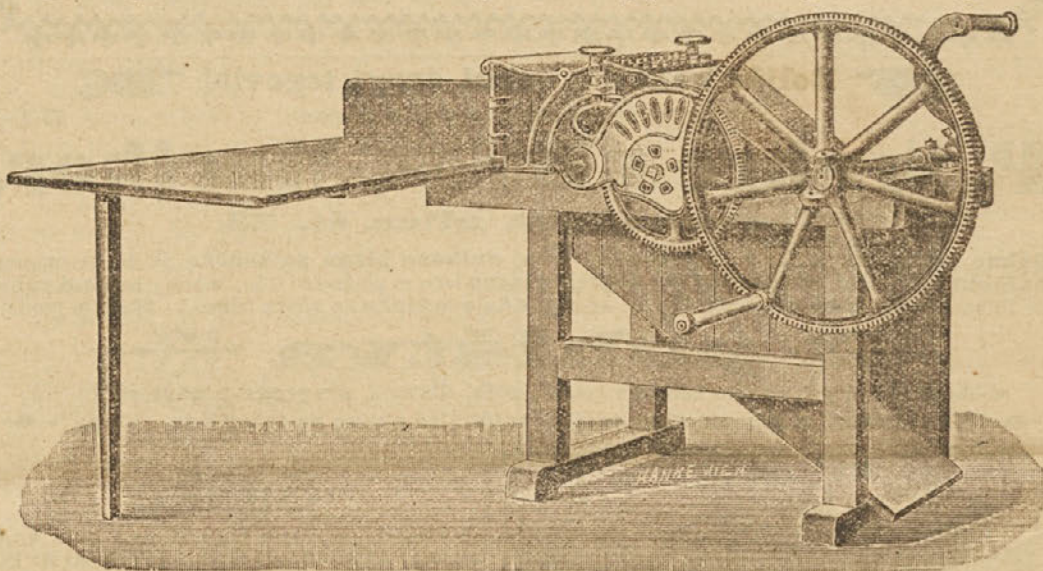
● Popravilo vsakvrstnih strojev izvršujejo se zelo po ceni. ●

Rezalnica

Vitelj
ali gepelj

Spričevala.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem Anton Vraz, župnik.
Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Preblagi gospod Pfeifer!
Poslano slamorezno sem sprejel in se Vam za njo srčno zahvalujem, ker bo zdaj mogoče krmo bolj varčno spraviti. Vam udani
Svičina, 21. nov. 1902. P. Rudolj Vagaja, župnik.

Spoštovani gospod J. Pfeifer!
Prav zadovoljen sem z Vašo mlatilnico.
Spoštovanjem Franc Verhoušek.
V Gornih Lažah, 29. aprila 1902.

Gospod J. Pfeifer!
Z mlatilnico, katero ste mi poslali, sem prav zadovoljen, ker dobro izvršuje svoj poklic. Vas bodem priporočal. S pozdravom Sim. Obloušek.
Köbl, 19. sept. 1902.

Gospod Jože Pfeifer!
Naznanim Vam, da sem jaz popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem kak naročeno od Vas sprejel. Priporočam vsakemu, kateri mlatilnico potrebuje, naj si njo naroči pri g. Jožef Pfeifer-ju v Hočah. Spoštovanjem Johan Omulec, kmet.
Sv. Anton v Sl. gor., 26. jan. 1902.

Srčna zahvala blagorodnemu g. Jožefu Pfeifer.
Za sprejeti mlatilni stroj, da bi nepoškodovan služil mnogo let nam, ako se poškoduje, se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmeti se priporočajo za drugo leto Vašim strojem.
Srčen pozdrav Lorenc Cajnkar.
V Rakovcih, 18. avg. 1901.

Cenjeni gospod tovarnar!
Zahvalujem se Vam za mlatilnico in Vam tudi

pošlem spričevalo, ker z mlatilnico sem popolnoma zadovoljen. Vas pozdravlja Martin Bočko.
Hrastnik, 17. marca 1903.

Ta prva hvala za dobro mlatilnico, katero sem od Vas dobil, sem silno zadovoljen. Prosim pošlite mi stroj za sadje po najnižji ceni.
Vaš prijatelj Alojz Vračko.
Sv. Jakob v Slov. gor., 7. sept. 1902.

Blagorodni gospod Jožef Pfeifer v Hočah!
Za sprejeti mlatilni stroj in za gepelj se zahvalujem, ker se z enim konjem izvrstno mlati. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kdo mlatilnico ali gepelj naročiti, naj si naroči pri g. Jož. Pfeifer-ju v Hočah, kateri izvrši hitro svojo delo.
Spoštovanjem Janez Kristovič, posestnik.
V Bukovci pri Sv. Marku, 9. avg. 1902.

Spoštovani gosp. Jožef Pfeifer!
Naznanim Vam, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil, popolnoma zadovoljen. Mlatili smo pšenico, žito in oves in na splošno zadovoljnost, kakor pravilno izvršuje ta stroj svojo nalogo. Vas bodem vsakemu priporočal. Vas pozdravljam V Kamci, 8. sept. 1902. Matija Mole.

Blagorodni gospod!
Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z rezalnico, ktera mi služi prav ogodno rezanju vsake vrste krme. Vas vsakemu priporočam, kateri si želi rezalnico kupiti. S pozdravom Janez Bauman, posestnik.
Na Humu, 29. febr. 1903.

Velecenjeni gospod!
Mlatilnico, katero ste mi izdelali, služi dobro svojemu poklicu, vsled tega se Vam zahvalujem in ostanem z odličnim spoštovanjem Vaš V Savci, 22. vinotoka 1902. Jakob Rižnar.

Zahvalujem se Vam za poslano mlatilnico, ker dobro delo izvršuje. Vas pozdravljam V Gorici, 25. marca 1903. Franc Ašič, posestnik.

Gospod J. Pfeifer!
Mlatilnico sem sprejel in mi do sedaj že ustrega. Spoštovanjem Mihael Mandl.
Sv. Križ, 12. oktobra 1902.

Naznanjam Vam in se zahvaljujem za mi poslano rezalnico. Prav dobra je, Vas priporočam, kdo si hoče kupiti dobro rezalnico, naj si njo pri Vas naroči, bo jako zadovoljen. Vas pozdravljam Sv. Kunigunda na Pohorju, Franc Gričnik.
23. marca 1903.

Spoštovani gospod!
Naznanim Vam, da je dobra mlatilnica, katero sem si od Vas pripeljal. S pozdravom V Ostrižu p. Središče, 18. avg. 1902. Ivan Borko.

Blagorodni gospod!
Naznanim Vam, da sem z mlatilnico, katero sem pri Vas kupil, popolnoma zadovoljen. Tudi mi pošlite naročeni Trieur (ali čistilnico), ker njo silno potrebujem. Spoštovanjem V Juršincih, 11. marca 1903. Jakob Majeric.

Vaša mi poslana ročna mlatilnica je izvrstno dobra, sem z njo popolnoma zadovoljen. Z odličnim spoštovanjem Alojz Škrinjar, kmet.
Libanja, 22. vinotoka 1902.

Silno dolgo mi niste poslali mlatilnice, a vendar je prišla in sem s tisto tudi prav zadovoljen. Vas bodem priporočal. Vas srčno pozdravlja Bilča ves v Rožni dolini Bistrice, F. Martič.
23. decembra 1902.

Spoštovani gospod!
Naznanim Vam, da sem Vam denarje za mlatilnico poslal, in sem z njo tudi prav zadovoljen. S spoštovanjem Franc Čuš.
V Gaberniku pri Juršincih, 15. julija 1902.

Gospod Jožef Pfeifer!
Zahvalim se za mi poslano železne cevi in sesalko za moj studenec. Vleče vodo prav dobro. S pozdravom Franc Marin.
9 Malevina pri Sv. Tomažu, 14. marca 1903.